

Ὁ Λάγκ, ὅπως τὸν ἐγαράκηρισαν οἱ «Γάιους» εἰς κύριον ἄρθρον, ἦτο ὁ περισσότερον Γάλλος τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχικὴν διάθεσιν ἀπὸ ἔλους τοὺς συγχρόνους, ἀλλὰ καὶ τοὺς παλαιότερους ποιητὰς τῆς Ἀγγλίας. Πρὸ παντὸς ἔμωε ἦτο Θαυμαστὴς τῶν ἀρχαίων κλασικῶν. Ἡ ψυχὴ του ἐδιψοῦσε τὴν ἀπλοτήτα τοῦ ἀρχαίου βίου καὶ ἐμακάριζε τὸν Ὀμηρον, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἶχεν γνωρίσει τὴν πένναν καὶ τὸ χαρτί, ἀλλ' ἔψαλλε τὰ κατορθώματα τοῦ Ἑκτορος καὶ τῶν Ἀχαιῶν ὅπως ἡ πηγὴ κελαρῦζει εἰς τὰ βουνά.

Εἰς τὸν πρόλογον τῆς Ἀγγλικῆς μεταφράσεως τῆς Ὀδυσσεΐας ὁ Λάγκ λέγει:

«ὦ, σεῖς οἱ περιπλανώμενοι, ποῦ ὑπῆρξατε πατέρες μου! Ἐσεῖς ποῦ ἐδιαβάλατε τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν παλάμην τῶν ποῦ ἐταξιδεύετε μετὰ φύστικα συνεργά σας ἀπὸ ἐρημιᾶ σ' ἐρημιᾶ σ' ἔλας τῆς γῆρας! Γιατί νὰ παρατήσετε γιὰ τῆς πολιτείας τὴν ζωὴν σας κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ οἶπλα στὸ ρεῦμα τῶν ποταμῶν; Γιατί ἀφήσατε τὴν Τσιγγάνικην ἐλευθερίαν σας νὰ σας φύγῃ καὶ καταδικάσατε τὰ παιδιὰ σας στὴν πέννα καὶ στὸ μελάνι;

«Σὰν κάποιος ποῦ ἐνανουρίστηκε ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῆς Κίρκης καὶ ἀπὸ τὸ κρασί της σὲ κήπους μέσα, θίπτα στὸ ἱερὸν τῆς Περσεφόνης, ἐκεῖ ἔπου ἕνα νησί τοῦ Αἰγαίου ἔερχῃ τὸ ἄγριον πέλαγος καὶ παραπο-

νοῦνται γλυκύλαλα τὰ λαγοῦτα τοῦ ἔρωτος μόνον, ἐκεῖ ἔπου περιπλανῶνται μόνον οκτὲς ἔρωτευμένων, εἶμαι κ' ἐγώ. Καὶ λαχταρῶ νὰ νοιώσω τὴν ἀλμύρα τῆς Θαλασσίας αἴρας στὰ χεῖλη μου καὶ τὸν πλατῦν ἀέρα νὰ μοῦ χαϊδεύῃ τὸ κεφάλι.

«Γι' αὐτὸ χαρούμενοι ἔλοι οἱ ὦραισι ἀποστρέφου τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ σύγχρονα τραγοῦδια καὶ βλέπουσιν ἄσπρα καὶ αἰσθάνονται τὸν ἐλεύθερον, ἄρροτον ἀνεμιον πέρα ἀπὸ τοὺς κήπους μετὰ βαρεῖα τὰ λουλούδια καὶ πέρ' ἀπὸ τὴν μουσικὴν τῶν λιγωμένων ὠρῶν ἀκούουσιν, σὰν τὸν βόγγον τοῦ Ὀκεανοῦ σὲ δυσσημικὰ ἄκτες, τὸ θαλασσομανητὸ καὶ τὴν βροντὴν τῆς Ὀδυσσεΐας».

Ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς μόνον περιφρόνησιν συνήντα εἰς τὰ στήθη τοῦ Λάγκ. Φυσιολόγος φανατικὸς ἐσυχαίνεται τὸν σημερινὸν βίον μετὰ τὴν ἐκτίτησιν του καὶ τὰ ψεῦδη του.

Καὶ εἰς ἕνα του Θαυμασίου λυρικὸν ποίημα λέγει σατυρικώτατα:

«ὦ, ἡ ἡδονὴ τοῦ νὰ πλῆθ κανεῖς μετὰ παντὶ φουσκωμένα ἀπὸ τὸν ἄρροτον ἀνεμιον καὶ μετὰ τὸ τιμὸν ἀφημένο εἰς τὰ χεῖρα τῆς Τύχης μέσα σὲ μιὰ λίμνη τῶν Σκωτικῶν βουνῶν ἢ σὲ κάποια θάλασσα, τῆ στιγμῆ ποῦ εἰς τὸ Στράνδ πουλοῦν βεντάλιας γιὰ μιὰ δεκάρα!»

Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΩΝ ΠΑΓΑΣΩΝ

Ἀληθὴς ἀρχαιολογικὸς θησαυρὸς ἀποκαλύπτεται ὁμοίωμα ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Παγασῶν. Πολύτιμον δ' εἶδημα ἢ κεφαλή Ἀφροδίτης, περὶ ἧς ὁ ἐπισκεφθεὶς τὸν ἀνασκαπόμενον χώρον φιλόλογος κ. Τιμ. Ἀμπελάς ἐγράφη τὰ ἑξῆς:

ΕΝ εἶνε πλέον μοναδική, μονακρῖνη εἰς τὸν κόσμον ἢ κοσμοῦσα τὸ ἐν Παρισίαις Μουσεῖον τοῦ Λούβρου θαυμασιὰ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου.

Ἀλλῆς Ἀφροδίτης ἢ κεφαλῆ, ὁμοία, ὁμοιοτάτη κατὰ τὴν μέγε-

θος, τὰ χαρακτηριστικὰ, τοὺς βροστῆλους, τὸν τραχήλον, τὴν ἐκφρασιν, τὸ ἐπὶ τῶν χεῖλέων ἄρρητον μειδίαμα καὶ κατ' αὐτὴν ἐτι τὴν λευκοτητα τοῦ μαρμάρου, ἔργον σμίλης μεγάλου τεχνίτου, ἀνεκαλύφθη πρὸ τινῶν ἡμερῶν κατὰ τὰς ἐν Παγασαῖς καὶ Δημητριάδι τοῦ Βέλου ἐνεργουμένης ἀνασκαφῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐφόρου τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀρχαιοτήτων κ. Ἀρβαντιοπούλου. Ἀπετέθη δὲ ἐν τῷ ἐκεῖ Ἀθηνασακείῳ Μουσεῖῳ μεταξὺ τῶν πλησίον τῆς ἀνευρεθέντων διακοσίων καὶ πλέον πηλίνων ἀγάλματιων καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἐγχρωμῶν πλακῶν καὶ ἀναθηματικῶν στηλῶν, ἐν αἷς ἀναφέρεται τὸ ὄνομα ἀγνώστου θεότητος, τῆς Πασικράτας. Ἐπὶ ὁπῶν δὲ ἤδη ἡμέρας λούεται καὶ ἀποκαθαίρεται ἀπὸ τῶν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας προσκολληθέντων ἐπὶ τοῦ μαρμάρου χρωμάτων ἢ τε θαυμασιὰ αὐτῆ κεφαλῆ καὶ τὰ ἀπειροπλήθῃ πηλίνα ἀγάλματα ὑπὸ τοῦ ἐπίτηδες ἀποστα-

λέντος πρὸς ἐπιμελημένην ἀποκάθαρσιν τῶν τελευταίων εὐρημάτων κ. Ὁδ. Ρουσοπούλου.

Ἡ ἐσχάτως ἀνευρεθεῖσα κεφαλὴ τῆς Ἀφροδίτης, εἰς φυσικὸν μέγεθος, καταπλήσσει ἐκ πρώτης ὄψεως διὰ τὴν μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς τὴν τῆς περιψύστου Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, εὐρέθη δὲ ἀπροσδοκῆτως εἰς βάθος ἐνὸς περίπου μέτρου, ἐγγὺς σειρᾶς τῶν ἀνωμάλως κατακειμένων παρὰ τὰ εἰρηπία ναοῦ ἀγνώστου θεότητος, ἣν αἱ περὶ ἀνευρεθεῖσαι πολυάριθμοι ἀναθηματικά στήλαι ὀνομάζουσι Πασικράταν' ἐκεῖ δὲ ποῦ ἀνευρέθησαν ταυτοχρόνως ὑπεροδικόσια πηλίνα ἀγάλματα παρεμμερῆ πρὸς τὰ τῶν Ταναγραίων κορῶν, ἀφιερώματα εἰκονίζοντα γυναῖκα, θεὰν ἴσως, τὴν Ἀφροδίτην ἢ τὴν Πασικράταν τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰς περὶ ἀνευρεθείσας ἀναθηματικὰς στήλας. Εἶνε δὲ αὗται οὐκ ὀλίγαι καὶ ἐκ μνήμης ἀναγράφω τὰς ἑξῆς: — Θεοῦ ἱερασεύσασα Πασικράτα — Πρωτῆς Πασικράτα εὐχῆν — Φιλετέρα εὐχῆμένη Πασικράτα — Ἰππέλυτος Πασικράτα ὑπὲρ τῶν θυγατέρων κλπ. Ἐὰν δὲ τὰ αὐθημερὸν ἀνευρεθέντα ἐγγὺς αὐτῶν ἀπειροπλήθῃ πηλίνα ἀγάλματα ἢ ἀφιερώματα εἰκονίζουσι ταύτην ἢ τὴν Ἀφροδίτην ὃ ἀποδείξῃ ἢ ἤδη γενομένη ἀποκάθαρσις αὐτῶν ὑπὸ τῶν πετροθέντων, οὕτως εἰπεῖν, χρωμάτων' πάντως ὅμως ταῦτα παριστώσι γυναῖκα ἢ θεὰν ἐν ποικίλαις στάσεσιν, ὅτε μὲν διευθετοῦσαν τὴν κόμην, ὅτε δὲ ἱσταμένην παρὰ βωμῶν κλπ.

Ἡ σύμπτωσης τῆς ἐν τῷ αὐτῷ περίπου χώρῳ τοῦ ἀνασκαπτομένου ναοῦ καὶ τοῦ παρ' αὐτὸν νεκροταφείου τῶν τε ἀναθηματικῶν πλακῶν, τῶν πηλίνων ἀγάλματιων καὶ τῆς εἰς φυσικὸν μέγεθος μαρμαρίνης κεφαλῆς καὶ μέρους τοῦ τραχήλου τῆς Ἀφροδίτης (ἀναμφισβητήτως ἀνηκούσας εἰς ἀγάλμα Ἀφροδίτης διὰ τὴν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν τῆς Μήλου) διόδουσιν ἀφορμὴν εἰς τοὺς εἰδήμονας νὰ εἰκόσωσιν, ὅτι

‘Ο τόπος τῶν νέων ἀνασκαφῶν τῶν Παγασῶν. (Δεξιᾷ ὁ ἔφορος κ. Ἀρβανιτόπουλος καὶ παρ’ αὐτῷ ὁ φιλότεχνος συνεργάτης μας κ. Τ. Ἀμπελίης).

ἡ ἐκεῖ που λατρευομένη Πασιγράτα εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη. Τὴν εἰκασίαν ταύτην ἤδη σχηματιζομένην, ὡς πιθανὴν ἐκ πρώτης ὕψεως λόγῳ τῆς ὡς ἀνω συμπύκνωσας τῶν εὐρημάτων, ἀναγράφω ὡς ἤκουσα, οὔτε λέξιν τοιμῶν νὰ προσέσω διὰ τὸ ἀκατάλληλόν μου εἰς ταῦτα· δὲν εἶνε ὅμως ἀπίθανον νὰ μεταβληθῇ ἡ εἰκασία αὕτη εἰς διάφορον γνώμην ἐν τῇ προόδῳ τῶν ἀνασκαφῶν, πρὸ ὀλίγου χρόνου ἀρξασμένων ἐν τῷ μέρει τούτῳ τῶν Παγασῶν. Οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν ὅτι, ἀνευρεθέντος ἤδη τοῦ τε ἔξω τῶν τειχῶν μεγάλου νεκροταφείου καὶ τῶν ἀνακαλυπτομένων καθ’ ἡμέραν νέων ἐγγράμων πλακῶν καὶ ἀναθημάτων καὶ ἀγάλματιών, ν’ ἀνευρεθῶσι σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τὰ εἰρηπια τῶν ἀξιολογωτέρων οἰκημάτων τῆς ἀνασκαπτομένης ἀρχαίας πόλεως, οἷον ἡ Ἀγορὰ αὐτῆς, τὸ θέατρον, καὶ εἴτι ἄλλο, ἰδίως ἀγάλματα καὶ ψηφίσματα, ὡς ἀνεκαλύφθησαν μέχρι τοῦδε καὶ δύο ἢ τρεῖς πύργοι καὶ τὰ εἰρηπια τοῦ ναοῦ τῆς φερύσης τὸ ὄνομα ἢ ἐπιθετον τῆς Πασιγράτας.

Ἐκ τῆς προόδου τῶν ἐν ἀρχῇ εἶτι ἀνασκαφῶν θὰ λυθῇ καὶ τὸ ἐγερθὲν πρὸ τινος ζήτημα, ἂν τὰ εἰρηπια ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐκλειψασαν πόλιν τῶν Παγασῶν, ἢ τὴν ἐπ’ αὐτῶν ἢ παρ’ αὐτὰς μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν πόλιν, ἣν ἔκτισεν ὁ Δημήτριος (ἔξ οὗ Δημητριάς), μεταχειρισθεὶς ὡς ὑλικὸν πρὸς οἰκοδόμησιν τῶν πύργων καὶ ἄλλων οἰκοδομημάτων π’ ἀπειροπληθῆ μαρμάρινα εἶδη τῶν Παγασῶν, ὡς δύναται τις νὰ εἰδέῃ ἐκ τῶν ἀνευρεθέντων εἰρηπιῶν τῶν Πύργων, εἰς τὰ διάκενα τῶν ὁποίων εὐρέθησαν ἀνὰ δεκάδας καὶ ἑκατοντάδας αἱ περιλάλητοι ἤδη ἐγγράμμοι πλακῆς τῶν Παγασῶν καὶ αἱ ἀναθηματικαὶ καὶ ἄλλαι ἐπιτύμβιοι στήλαι. Ἐκ τῆς προόδου δὲ τῶν ἀνασκαφῶν πλήν ἄλλων θὰ λυθῇ καὶ τὸ ζήτημα ἂν ἡ ὑπερκειμένη τῆς νῦν πόλεως τοῦ Βέλου Γαρίτσα, ἐφ’ ἧς φαίνονται εἰρηπια ἀρχαίων τειχῶν εἶνε συνέχεια τῆς Δημητριάδος καὶ

τῶν Παγασῶν ἢ αὐτὴ ἡ ἀρχαία Ἰωλκίς, ὡς συμπεράζειν τις ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ Στράβωνος καθ’ ἣν «τῆς Δημητριάδος ὑπέριεταί τῆς θαλάττης Ἰωλκίς». Ὅπωςδὲποτε αἱ ἀνασκαφαί, ἂς μετὰ τέσων λαυπερῶν ἐπιτυχιῶν διευθύνει ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος διανοίγουσι στάδιον πολλῆς μελέτης ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολογικῆς, ἱστορικῆς, καλλιτεχνικῆς καὶ ζωγραφικῆς ἐπισημ. Πιθανὸν δὲ, ἂν αἱ ἀνασκαφαί προχωρήσωσι καθ’ ἕλλην τὴν ἔκτασιν, ἣν κατελάβανεν ἡ ἀρχαία ἐκεῖνη πόλις, θὰ εὐρεθῶμεν μετὰ χρόνου πρὸ νέας Πομπηίας, τῆς ἱστορικῆς Δημητριάδος, ἣτις κατὰ τὸν Λίβιον ἦτο *valida et ad omnia opportuna*, ἀποτελεσθεῖσα κατὰ τὸν ἱστοριογράφον τῆς Θεσσαλίας ἐκ τῶν ἀρχαίων συνοικισμῶν τῆς Ἰωλκίδος, τοῦ Ὀρμινίου, τῆς Νηλείας, τῆς Ὀλιζώνος, τῶν Παγασῶν κλπ. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε εὐρημάτων, ἔξ ὧν ὑπερπληρώθησαν αἱ αἰθεύσαι καὶ αὐλαὶ τοῦ ἐν Βέλω μουσείου δύναται τις νὰ εἰδέῃ, ὅτι ἡ ἀποκαλυπτομένη ὁσημέραι πόλις περιεῖχε μέγαν καὶ ἡ παραλία ναυτικὴ πόλις διεθνή πληθυσμὸν· διότι πλείστα τῶν ἐπιτυμβίων καὶ ἀναθηματικῶν στήλων φέρουσιν ἐθνικὰ ὀνόματα κατοίκων, καταγομένων ἐξ ἄλλων ἑλληνικῶν μαρῶν, ἢ καὶ ξένων, καθ’ ὅσον μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ Ἰουδαῖοι καὶ Σύριοι καὶ Ἑρῶται καὶ Γίται.

Ἄλλ’ ἂς ἐπανέλθω εἰς τὸ σπουδαιότατον τῶν τελευταίων εὐρημάτων, τὴν Ἀφροδίτην τῶν Παγασῶν, ἣτις, ἂν μὴ ἦτο ἢ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Πασιγράτας λατρευομένη ἐκεῖ θεά, πάντως δὲν ἐκόσμηι ἀπλοῦν τάρον, ἀλλ’ ἀπετέλει μέρος ἀγάλματος ἐν ναῷ ἢ ἄλλῳ οἰκοδομηματι, πρὸς ὃ ἴσως κατετίθεντο τὰ κατὰ ἑκατοντάδας ἀνευρεθέντα τέλεια γυναικεῖα ἀγάλματα. Καὶ ὁ μὲν κορμὸς τοῦ σώματος δὲν ἀνευρέθη εἶτι ἄλλ’ εὐτυχῶς ἡ κεφαλὴ αὐτῆς μετὰ μέρους τῶν γυνῶν ὁμων διατηρεῖται ἄριστα, διότι ἡ σκαπάνη τοῦ ἐκεῖ ἐργαζομένου Ἀμρισσέως ἐργάτου Ι. Σταυροπούλου δὲν

προσέκρουσαν αποτόμως ἐπ' αὐτῆς· μάλλον δ' ἐθώ-
πευσε τὸν ἀπολιθωθέντα χωμάτινον ὄγκον, ὅστις ἐπὶ
πολλοὺς αἰῶνας ἐκάλυπτε τὴν μαρμαρίνην θεάν. Ἐ-
λάβα ὑπὸ σημεῖωσιν τὸ ὄνομα τοῦ δεξιῦ τούτου ἑργά-
του, ὅστις ἠτύχησε ν' ἀνασφῆρῃ ἐκ τοῦ βάλτους ἀνευ
συδαμίας βλάβης τὴν ὠραίαν κεφαλὴν.

Ἡ Ἀρροδίτη τῶν Παρχασίων, παρ' ὅλην τὴν κατα-
πληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἐν τῷ Λούβρῳ Ἀρρο-
δίτην τῆς Μήλου, ἀσφαλῶς δὲν εἶνε ἀντίγραφον ἐκεί-
νης καθ' ὅλην τὴν σύνθεσιν τοῦ μήπιω ἀνευρεθέντος
κορμού τοῦ ἀγάλματος· τοῦτο δὲ πρόδηλον ἐκ σημείω-
σεων, οἷον τῆς μετὰ τὸν τράχηλον, ἐκεῖ ὅπου ἀπε-
κόπη ἀπὸ τοῦ λοιποῦ κορμοῦ, φαινομένης πτυγῆς πέ-

πλου ἢ χιτῶνος, ὅστις πιθανὸν ἦπλοῦτο ἐπὶ τοῦ λοιποῦ
σώματος, τοῦθ' ὅπερ δὲν παρατηρεῖται εἰς τὸ γυμνὸν
ἀγάλμα τῆς ἐν Λούβρῳ. Ἐκ τοῦ σημείου δὲ τούτου
δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ἐκτός τῆς μεγάλης ὁμοιό-
τητος τῶν δύο κεφαλῶν, τὸ ἀγάλμα τῆς ἐν Παρχασίᾳ
εἶχε διάφορον κατὰ τὸ λοιπὸν σῶμα στάσιν ἢ σύνθε-
σιν. Ἴσως δὲ ἢ κατὰ τὸ λοιπὸν σῶμα εἰκαζομένη
παράλλαξις τῆς συνθέσεως καθιστᾷ τὸ εὑρημα τῶν Πα-
ρχασίων πολυτιμότερον ἄλλου ἀντιτύπου τῆς Μήλιας
Ἀρροδίτης, καίτοι ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἀρρήτου
μειδιάματος ἐν ἀμφοτέραις ταῖς κεφαλαῖς, ἠδύνατό
τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ὁ αὐτὸς τεχνίτης ἐγλύψεν ἀμφο-
τέραις.

TIM. ΑΜΠΕΛΑΣ

★ ΝΕΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ ★

ΕΒΕΛ ΜΑΡΚΕΤΟΥ

Δις Ἐβελ Μαρκέτου

Σχεδιογράφημα τοῦ ἐν Μονάχῳ Ἑλληνοῦ ζωγράφου
κ. Ν. Λάβη.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, εἰς μέγιστον κοσμοῦ ἐν τῇ αἰ-
θαύῳ τῆς Βασιλικῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου,
ἔλαβε μέρος καὶ ἡ Ἑλληνὶς πιανίστρια δεσποινὶς Ἐβελ
Μαρκέτου, ἀπὸ τοῦ Ἀγοστολίου τῆς Κεφαλληνίας.

Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης κατὰ τὴν ἐνταῦθα σπουδὴν τῆς
ἐν τῷ Ὁδείου παρὰ τῷ καθηγητῇ Ἑρμαν Τσίλχερ ἐπέ-
δειξεν ἐκδήλωσιν καὶ ἐξέλιξεν ὀριζμητικὴν ἐνός ἐξαιρετικοῦ
μουσικοῦ ταλάντου. Μετὰ διετὴ μόνον φοίτησιν κατοῦ-
θουσα νὰ παρουσιάσῃ ἐκπλήξεις εἰς τοὺς καθηγητὰς τῆς
καὶ νὰ ἀριστεῖσθαι εἰς ἐξετάσεις, εἰς τὰς ὁποίας αἱ Γερμα-
νίδες καὶ οἱ Γερμανοὶ σιγὰ ἀδελφοὶ τῆς μόλις τοῖμοι νὰ
προσέλθουν μετὰ ἐξαιτῆς ἢ καὶ ὀκταετῆ σπουδῆν.

Ἄντατα δὲ τις νὰ κρίνῃ πόσον θριαμβετικῆ ὑπῆρξεν
ἡ πρόδοσις αὐτῇ ἐν λάβῃ ἢ π' ὄψει ὅτι ἡ δεσποινὶς Μαρ-
κέτου δὲν ἐφοίτησε πρὶν ἢ ὀλίγους μόνον μῆνας εἰς τὸ
Ἑλληνικὸν Ὁδεῖον.

Ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα καὶ μητέρα Ἰταλίδα ἐγεννήθη καλ-
λιτέχνης εἰς τὸ ὠραῖον νησί τοῦ μουσικοῦ Ἰστίου—καλ-
λιτέχνης μὲ θεομὸν Ἰταλιῶν αἷμα.—Μὲ τὸν ἔρωτα πρὸς
τὴν Τέρηνην τῆς, καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν πῶο ἀληθινοῦ Τε-
χνίτου ἐμελέτησε μόνῃ καὶ αὐτοεδημονογήθη, οὕτως

ὅστε πρὸ ἐτῶν, παιδιόκη ἀκόμη, ἐκίνησε εἰς τὸ Παρίσι
τὴν προσοχὴν τοῦ πρώτου καθηγητοῦ τῆς, τοῦ ἰσπανοῦ
πιανίστα Κάολο Σαλταάντο, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωκε ὀλίγα
μῶλις μαθήματα. Πρὸ διετίας δὲ ἐλθοῦσα εἰς τὸ Μόνα-
χον μετὰ εἰσηγησίου ἐξετάσεις εἰσήλθε θριαμβετικῶς εἰς
τὸ ἐνταῦθα Ὁδεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὡς γνωστὸν ἓνα ἀπὸ
τὰ καλλίτερα Ὁδεῖα τοῦ κόσμου. Ὑπῆρξε πάντοτε ἡ
πρώτη μέσα εἰς τίσας μουσικὰς ἰδιοφυῖας τοῦ σπουδάζον-
τος εἰς Κονσερβατορίου τῆς περιοχῆς τοῦ Κονσερβατορίου
τοῦ Μονάχου, καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς τὴν περιέβαλλον μὲ
μεγάλῃ ἐκτίμησιν καὶ παρηκολούθηον μὲ προσοχὴν τὴν
ἐξέλιξιν τῆς. Δις ἔλαβε μέρος εἰς τὰ Κοσμοῦτα τὰ διο-
ργανοῦμενα ὑπὸ τοῦ Ὁδείου καὶ δις εἰς τὰ Κοσμοῦτα τὰ δο-
θέντα ὑπὸ τοῦ «Συνλόγου τῶν ἐν Μονάχῳ ἐλλήνων
σπουδαστῶν». πάντοτε δὲ κατεχειροποιήθη καὶ ἔθνα-
μίσθη.

Ἀλλὰ ἡ εἰς τὸ τελειοτάτον Κοσμοῦτο, μετὰ τὰς ἐξετά-
σεις τῆς καὶ τὴν λήψιν τοῦ διπλώματός τῆς, ἐπιτυχία τῆς
ἐπῆρξεν ἐξαιρετικῆ. Ἐπαῖξε μετὰ τῆς γερμανίδος σιγα-
δέλλου τῆς δεσποινίδος Φοίντα Γκράζεο εἰς δύο πιάνα
(εἰς τὸ δεύτερον πιάνο ἦτο ἡ δεσποινὶς Γκράζεο) Βαρια-
ταιόνες τοῦ Μπράμς—εἰς Β-dur, op. 56b—ἐπὶ θέ-
ματος τοῦ Χάινδν. Ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν εἶνε δυσκολωτάτη,
καὶ αἱ δύο καλλιτέχνιδες ἐξορίστησαν ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πλέον
ὥραν συγκροτημένην τὴν ἀναπνοὴν τοῦ πολυπληθοῦς
καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ τέλος ἐξέσπα-
σεν εἰς ἐνθουσιώδη χειροροτήματα καὶ ἐκάλεσεν τοὺς τὰς
νεαρὰς καλλιτέχνιδας εἰς τὸ μόνοντιον.

Ἐχρημάζετο μεγάλη δύναμις καὶ ἐξαιρετικῆ προσοχῆ
εἰς τὸν χροματισμὸν διὰ νὰ παιχθῶν αὐτὰς αἱ Βαριαταιόνες
τοῦ Μπράμς εἰς δύο πιάνα. Αἱ δευτέρω μόλις φορὰν ἠ-
κοῦντο εἰς τὸ μουσικὸν Μόναχον πρὶν τὰς εἶχε παῖξῃ
ὁ καθηγητὴς τοῦ Ὁδείου Σμίτ-Λίντεο μὲ κάποιον ἄλλον
βιοτηνὸζον πιανίστω. Αὐὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐπιτυχία τῶν νε-
αρῶν καλλιτεχνίδων ἦτο κατὰ ἐξαιρετικόν.

Ἐθανμάσαμεν τὴν ἡρεμον στάσιν καὶ τὸ σταθερὸν παι-
ξιμον τῆς ἐλληνίδος πιανιστίας, ἀπὸ τὰ χέγια τῆς ὁποίας
—τὰ χέγια ἐκεῖνα ποῦ ἐμιλοῦσαν ἐπάνω εἰς τὰ κοκκάλινα
πλήκτρα—ἐβγήκαν ὑπεροτέλειες, βαρεῖες-βαρεῖες καὶ καλά
χρωματισμένες αἱ δύσκολες αὐτὰς βαριαταιόνες τοῦ Μπράμς.

Ὁ γνωστὸς διὰ τὴν ἀσθηρότητα του Γάλλος μουσικὸς
κριτικὸς τῶν «Νεωτάτων εἰδήσεων τοῦ Μονάχου» κ.
Λοῦϊ δὲν εὑρῆξε παρὰ ἐπαινετικὰς λέξεις διὰ τὸ παῖξι-
μον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήρισεν εἰς τὴν κριτικὴν του
ὡς «τελείαν ἐπιτυχίαν». Ἄλλη δὲ ἐφημερὶς τοῦ Μονάχου
γράφει τὰ ἐξῆς: «Αἱ δεσποινίδες Μαρκέτου καὶ
Γκράζεο ἐπαῖξαν τὰς Βαριαταιόνες τοῦ Μπράμς ἐπὶ